

Sygn. akt X P (upr) 566/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2013r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko G. O. B. L. L. A. P.

W. P. S. L. we W.

o odprawę emerytalną

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 18 maja 2013r (sygn. Akt X Np. (upr) 136/13) wydany w postępowaniu nakazowym w części to jest w punkcie I w zakresie zasądzonej kwoty 1285 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od 1 stycznia 2011r do dnia zapłaty, ustawowych odsetek od kwot:

- 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 17 maja 2013r ;
- 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 04 czerwca 2013r;
- 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 18 czerwca 2013;
- 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 10 lipca 2013r;
- 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 15 lipca 2013r;
- 976 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 30 lipca 2013r;

kwoty 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie oraz w punkcie II nakazu w całości;

II. w pozostałym zakresie nakaz zapłaty uchyla a postępowanie umarza;

III. nakazuje stronie pozwanej G. O. B. L. L. A. P. W. P. S. L. we W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 187 zł tytułem pozostałej części opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Powód J. M. wniósł powództwo o zapłatę przeciwko G. O. B. L. L. A. P. W. P. S. we W. odprawy emerytalnej w wysokości 7 140,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że ze stroną pozwaną łączył go stosunek pracy od dnia 01 lutego 1983 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., który ustał z chwilą przejścia powoda na emeryturę, w związku z czym należnym jest wypłata odprawy emerytalna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. Powód podniósł, że pozwany w liście płac sporządzonej na miesiąc grudzień 2010 r. ujął pozycję odprawa emerytalna, której nie wypłacił.

Na skutek wniesionego pozwu Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w dniu 18 maja 2013 roku wydała nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym o sygn. akt Np (upr) 136/13 uwzględnił w całości żądaniom powoda.

W dniu 06 czerwca 2013 roku pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty w postępowania nakazowym, w którym wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w całości. Pozwany podniósł, że roszczenie powoda zostało naliczone w zawyżonej kwocie gdyż została od niego uiszczony podatek dochodowy od osób fizycznych w wysokości 1 285,00 zł. Ponadto wskazał, że w maju oraz w czerwcu uiszczał na rzecz powoda kwoty na poczet odprawy emerytalnej w wysokości po 975, 80 zł każda. Pozwany wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrot kosztów procesu według norm przypisanych.

Pismem procesowym nadanym w dniu 25 czerwca 2013 roku powód cofnął powództwo w części co do kwoty 975,80 zł i wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty co do kwoty 6 164, 20 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz odsetek od kwoty 975, 80 zł od dnia 01 stycznia do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 02 października 2013 roku powód ostatecznie sprecyzowała powództwo w ten sposób, że wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym co do kwoty 1 285,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011 roku oraz odsetek ustawowych od kwot: 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 17 maja 2013 roku; od 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 04 czerwca 2013 roku; od 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 18 czerwca 2013; od 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 10 lipca 2013 r.; 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 15 lipca 2013 r.; od 975,80 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 30 lipca 2013 roku.

Na rozprawie w dniu pozwany sprecyzował ostatecznie żądanie wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w całości i oddalenie powództwa podnosząc że sporna kwota 1 285 zł stanowi równowartość podatku dochodowego, który uiszczył pozwany.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Strony łączył stosunek pracy od dnia 01 lutego 1983 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Powód od dnia 01 września 1991 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku zajmował stanowisko dyrektora w G. O. B. L. L. A. P.W. P. S. L. we W. w pełnym wymiarze czasu pracy. Pismem otrzymanym przez pozwaną w dniu 06 września 2010 roku powód rozwiązał stosunek pracy z zachowaniem trzy miesięcznego okresu wypowiedzenia. Stosunek pracy powoda ustał z dniem 31 grudnia 2010 roku, kiedy powód przeszedł na emeryturę.

Dowód świadectwo pracy k. 5-7, pismo powoda – akta osobowe, zeznania powoda k. 103 (płyta CD).

Decyzją Z. U. S. z dnia 06 marca 2009 roku numer

EM 80197238/20 przyznano powodowi emeryturę od dnia 01 września 2009 roku.

Dowód decyzja ZUS k. 9-10.

Pozwany ujął na liście płac za grudzień 2010 roku odprawę emerytalną dla powoda w wysokości 7 140,00 zł, która nie została powodowi wypłacona. Pozwany uiszczył zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Dowód lista płac k. 7, zbiorcze listy płac k. 32-38, PIT-11 K. 54-56, PIT-4R k. 57-58. przesłuchanie powoda k. 103 (płyta CD), przesłuchanie dyrektora strony pozwanej M. J. k. 103 (płyta CD).

Pismem otrzymanym przez pozwaną w dniu 20 grudnia 2012 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 7 140,00 zł tytułem odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty.

Dowód pismo powoda k. 10, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 11.

Pismem otrzymanym przez powoda w dniu 30 kwietnia 2013 roku pozwana złożyła propozycję ugodową powodowi w przedmiocie wypłaty powodowi odprawy emerytalnej w wysokości 7 140,00 zł w sześciu ratach po 975,80 zł każda począwszy od kwietnia 2013 roku bez ustawowych odsetek, na którą powód nie wyraził zgody.

Dowód pismo pozwanego k. 17, pismo powoda k. 18.

G. O. B. L. L. A. P. W. P. S. we W. dokonał na rzecz powoda wpłat w dniu

17 maja 2013 roku w wysokości 975,80 zł, w dniu 04 czerwca 2013 roku w wysokości 975,80 zł, w dniu 18 czerwca 2013 roku w wysokości 975, 80 zł, w dniu 10 lipca 2013 roku w wysokości 975,80 zł, w dniu 15 lipca 2013r roku w wysokości 975, 80 zł oraz w dniu 30 lipca 2013 roku w wysokości 976,00 zł.

Dowód potwierdzenia przelewów k. 69-70, 84-87.

Ustalony w sprawie stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny. Został oparty o nieosobowy materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów: świadectwa pracy, decyzji ZUS, wezwań do zapłaty, lity płac, potwierdzeń przelewów bankowych, które zostały sporządzone w sposób prawidłowy przez osoby do tego uprawnione, ponadto nie były kwestionowane przez strony sporu, uzupełnionym o spójne zeznania stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości zasługiwało na uwzględnienie w całości, przy uwzględnieniu zaspokojenia należności w przeważającej części przez stronę pozwaną w toku postępowania.

Na wstępie należy wskazać, że postępowaniu po prawidłowo wniesionych zarzutów od nakaz zapłaty zostało ukształtowane w specyficzny sposób albowiem wydany w postępowaniu nakazowym nakaz nie tracił swojej mocy, a przewodniczący wyznacza rozprawę zgodnie z art. 495 k.p.c.

Przechodząc do istoty przedmiotowego sporu zauważyć należy, że nie dotyczył uprawnienia powoda do nabycia odprawy emerytalnej. Samo zachowanie pozwanego w postaci dokonania wyliczenia wysokości odprawy emerytalnej oraz propozycja ugodowa jej wypłaty powodowi w ratach świadczyły, że pozwany akceptował uprawnienia powoda co do prawa. Istotą przedmiotowego sporu była po pierwsze kwestia czy pozwany pozostawał w zwłoce uiszczonej przez pozwaną zaliczki oraz po drugie kwestia uiszczonej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych przed wypłaceniem odprawy emerytalnej.

Ubocznie należy zauważyć, że zgodnie z art. 92¹ k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II PZP 1/10, OSNP 2010, nr 17-18, poz. 208).

Przejście na emeryturę wywołuje skutek w postaci utraty statusu pracownika w zamian za uzyskanie statusu emeryta, a przejście na emeryturę jest związane z ustaniem stosunku pracy. Odprawa emerytalna przysługuje wszystkim pracownikom w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia ustalanego tak jak ekwiwalent pieniężny za urlop zgodnie z § 2 ust. 1 pkt Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania

odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz.U.1996.62.289).

Przechodząc do zarzutów pozwanego, iż wysokość roszczenia przysługującego powodowi powinna być pomniejszona o kwotę 1 285 zł z tytułu uiszczonej przez pozwanego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych należy uznać za nietrafne. Albowiem judykatura wypracowała stanowisko, iż kwoty jakie zasądzone są w postępowaniu w sprawach pracowniczych są tzw. kwotami brutto, a Sąd nie odlicza od żądanych kwot podatku dochodowego od osób fizycznych i zaliczek na ubezpieczenia społeczne (vide uchwałą Sadu Najwyższego z dnia 07 sierpnia 2001 r., III ZP 13/01, opubl. OSNP 2002/2/35). Podążając za stanowiskiem Sądu Najwyższego przedstawionym w wyżej wskazanej uchwale podkreślić należy, że przy wypłacie wynagrodzenia za pracę pracodawca ma, jako płatnik, obowiązek potrącić z wynagrodzenia za pracę zaliczkę na podatek dochodowy pracownika oraz składki na ubezpieczenie społeczne. Nie dokonuje tego jednak w wykonaniu obowiązków ze stosunku pracy. Podstawą tych czynności są stosunki prawne łączące płatnika (pracodawcę) z organami ubezpieczeń społecznych lub organami podatkowymi i oczywiście na podstawie szczególnych przepisów, które nie kształtują treści stosunku pracy. Wynagrodzenie za pracę, jako essentialia negotii stosunku pracy (art. 22 § 1 k.p.) należy się pracownikowi jako całość obejmującą także tę część, którą pracodawca może (ma obowiązek) odliczyć. Sąd Najwyższy podkreśla, że: „nie można więc w ogóle konstruować takiej definicji wynagrodzenia za pracę, w której będzie się wyróżniać część wynagrodzenia za pracę należną pracownikowi (wynagrodzenie netto) i część, która pracownikowi nie przysługuje”. Wynagrodzenie za pracę należy się pracownikowi w całości i takie wynagrodzenie wyznaczone jest przez treść stosunku pracy, a więc w takiej wysokości należy je zasądzać w sporze sądowym między stronami stosunku pracy. Również na gruncie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Od przychodów w skład których wchodzi wynagrodzenie, pracodawca jako płatnik ma obowiązek obliczyć i pobrać zaliczkę na podatek (art. 31 tej ustawy). Zaliczka stanowi część wynagrodzenia za pracę, której nie wypłaca się pracownikowi, która to jednak część jest należna pracownikowi. Tak więc uwzględnianie przez sąd pracy rozpoznający spór o wynagrodzenie za pracę kwot należnych odliczeń na zaliczkę podatkową i składki na ubezpieczenie społeczne jest niemożliwe ze względów procesowych gdyż nie stanowi to przedmiot sporu. Ponadto kwestia ta dotyczy podmiotów, które nie są stronami tego sporu (organy podatkowe i ubezpieczeń społecznych). Gdyby przyjąć założenie, że sąd pracy powinien zasądzać wynagrodzenie za pracę po dokonaniu tych odliczeń, to musiałby on zająć się kwestią przychodu pracownika oraz rozważać treść stosunku prawnego między pracodawcą jako płatnikiem, a innymi podmiotami, które nie są stronami procesu. Sąd Najwyższy słusznie wskazuje, że istnieje problem, czy sąd pracy w ogóle powinien w wyroku określać charakter zasądanego świadczenia (wynagrodzenie za pracę) i ewentualnie dalej, jakie to jest wynagrodzenie (brutto czy netto). Zgodnie z § 150 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1987 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 218 ze zm.), jeżeli orzeczenie zasądza należność, której ze względu na jej rodzaj przysługuje pierwszeństwo egzekucji (art. 1025 § 1 KPC), sąd wymienia w sentencji orzeczenia - przy oznaczeniu przedmiotu sprawy - także rodzaj należności. Ponieważ wynagrodzenie za pracę korzysta z takiego pierwszeństwa egzekucji, to z wyroku powinno jednoznacznie wynikać, że takie świadczenie jest zasądzone. Jest to poglądu, że art. 325 KPC wymienia tylko elementy, które wyrok powinien zawierać, nie wyłącza natomiast zamieszczenia w sentencji orzeczenia elementów uzasadnionych względami celowości i praktycznej przydatności (vide uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 16 kwietnia 1977 r., III CZP 14/77, OSNCP 1977 r. z. 7, poz. 106; NP 1978 r. nr 7-8, s. 1208 z glosą M. Sychowicza).

Zważywszy na powyższe Sąd doszedł do wniosku, iż w sprawach z zakresu prawa pracy poddanych analizie jest wyłącznie treść stosunku dwustronnie zobowiązującego łączącego pracodawcę z pracownikiem. Dla jego treści bezpośrednio nie mają znaczenia prawa i obowiązki wynikające z innych stosunków prawnych, łączących strony z

innymi podmiotami na podstawie szczególnych przepisów prawnych. W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że J. M. należała była odprawa emerytalna z uwagi na to, że stosunek pracy ustał na skutek przejścia na emeryturę. To pozwany popełnił błąd dokonując naliczenia odprawy emerytalnej powoda i wpłacając zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych bez wypłaty kwoty głównej odprawy. Prawidłowym postępowaniem byłoby dokonanie potrącenia z tytułu powyższych ciężarów publicznoprawnych i jednocześnie wypłacenie odprawy emerytalnej. W ocenie Sądu pozwany nie może obarczać konsekwencjami swoich działań stronę powodową. Co więcej relacja pozwanego jako płatnika składek z urzędem skarbowym pozostaje nie tylko poza sferą kognicji sądu, który rozwiązującego sprawę z zakresu prawa pracowniczego ale także poza sferą zainteresowań sądu. Twierdzenie pozwanego, iż od kwoty odprawy emerytalnej należy odliczyć uiszczoną kwotę na zaliczki podatkowe jest zupełnie błędne. Co więcej stanowi swoiste przerzucanie obowiązku dokonywania stosownych odliczeń na rzecz sądu wyłącznie w celu uniknięcia podwójnych opłat. Ubocznie należy poczynić uwagę, iż stosowną drogą jest dokonanie korekt przez pozwanego. Ponadto takie rozwiązanie, jakie sugeruje pozwany, stanowiłoby ewidentne wykroczenie poza zakresem kompetencji sądu rozstrzygającego przedmiotową sprawę. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę bez odliczenia kwoty na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Przechodząc do wysokości należnej powodowi kwoty z tytułu odprawy pieniężnej należy wskazać, iż kwota 7 140 zł została wyliczona prawidłowo zgodnie z wysokością jednomiesięcznego wynagrodzenia ustalanego tak jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy (§ 2 ust. 1 pkt Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy). Istotnym jest fakt, że po wytoczeniu powództwa pozwany zaczął spełniać świadczenie na rzecz powoda dokonując wpłaty w ratach. Należy zauważyć, że dokonał tego w oparciu o samowolnie ustalone jednostronnie warunki wypłaty w ratach. Sąd rozpoznając niniejszą sprawę był związany zakresem roszczenia, a zarzuty potrącenia zgłoszone przez pozwanego brał pod uwagę z urzędu. Wobec powyższych działań pozwanego koniecznym było obniżenie kwoty należnej powodowi o sumy płaconych przez pozwanego kwot w formie przelewów z dni: 17 maja 2013 r. w wysokości 975,80 zł, 04 czerwca 2013 r. w wysokości 975,80 zł, 18 czerwca 2013 r. w wysokości 975,80 zł, 10 lipca 2013 r. w wysokości 975,80 zł, 15 lipca 2013 r. w wysokości 975,80 zł oraz z 30 lipca 2013 r. w kwocie 976 zł - w łącznej wysokości 5 855 zł. Sumy wpłaconych kwot Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów w postaci potwierdzeń dokonanych przelewów oraz znajdujące potwierdzenie w dowodach osobowych z przesłuchania stron.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Analiza powyższego przepisu wskazuje, że w sposób specyficzny dla postępowania nakazowego uregulowano formę orzekania co do istoty sprawy. W świetle tego przepisu orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, w której wydano wcześniej nakaz zapłaty, powinno w każdym wypadku odnosić się do tego rozstrzygnięcia. Co więcej w sytuacji, w której sąd dojdzie do wniosku, że powództwo winno zostać uwzględnione w mniejszym zakresie, niż wynika to z treści nakazu zapłaty, stosownie do art. 496 k.p.c. winien nakaz utrzymać w mocy w części, w pozostałej zaś części stosownie orzec (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V CSK 336/07, opubl. LEX nr 487533).

Zważywszy na powyższe oraz fakt, iż Sąd był związany w zakresie spełnionego przez pozwanego częściowo świadczenia tj. w kwocie 5 855 zł należnym powodowi z tytułu odprawy pieniężnej była kwota 1 285 zł stanowiąca różnicę między należną kwotą odprawy emerytalnej, a sumą uiszczonymi na jej poczet przez pozwanego (7140 zł – 5 855 zł= 1 285 zł) o której Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji. W części w której pozwany spełnił świadczenie Sąd uchylił nakaz zapłaty i umorzył postępowanie ***jak w punkcie II sentencji wyroku*** na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. z uwagi na cofnięcie pozwu w tym zakresie i tym samym zbędność orzekania w tej kwestii.

Przechodząc do zagadnienia odsetek zauważyć należy, że stanowią one wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy lub rzeczy zamiennych bądź rekompensatą za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej. Odsetki są ustalane w pieniądzach lub rzeczach tego samego rodzaju, jakie są przedmiotem głównego świadczenia. W przypadku odsetek

zachodzi ich tożsamość rodzajowa w stosunku do należności głównej, która oznacza, że jeżeli czynność prawna lub przepis prawny nie stanowią inaczej, odsetki pieniężne należą się w walucie, w jakiej wyrażone jest świadczenie główne (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 02 stycznia 1991 r., III CZP 66/90, OSP 1991, z. 7-8, poz. 183). W przedmiotowej sprawie pozwany podnosił, iż nie pozostawał w zwłoce gdyż sam powód pełniąc funkcje dyrektora miał uprawnienia do tego by naliczyć i wypłacić sobie odprawę. Jednakże należy zauważyć, że w chwili kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne tj. w dniu ustania stosunku pracy - 01 stycznia 2011 roku powód nie był już dyrektorem tym samym zarzuty pozwanego były całkowicie bezzasadne. O zwłoce pozwanego świadczy również fakt, wynikający z zeznań obecnego dyrektora strony pozwanej w których wskazał, że z chwilą objęcia funkcji dokonał sprawdzenia należności jakie winny być uregulowane. Jednakże nie dokonano wypłaty na rzecz powoda, jak wskazywał pozwany miała na to wpływ złą sytuacja finansowa strony pozwanej. Idąc dalej można stwierdzić, iż pozwany nie wypełnił obowiązku wypłaty odprawy emerytalnej na rzecz J. M., a usprawiedliwienia złą sytuacją finansową pozostają bez znaczenia gdyż sposób gospodarowania środkami własnymi i zaległość w wypłacie należności na rzecz powoda nie może odbywać się jego kosztem. Podnoszone przez powoda kolejne twierdzenia, iż powód domaga się odprawy po upływie ponad dwóch lat pozostają także bez znaczenia gdyż należność ta przysługiwała powodowi od chwili ustania stosunku pracy na skutek przejścia na emeryturę. Powracając do istoty odsetek należy pamiętać, że mają charakter uboczny wobec należności głównej i pełnią funkcje kompensacyjną. Zgodnie z art. 481. § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie wymagalność wierzytelności powoda nastąpiła w dniu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę przez powoda tj. w dniu 01 stycznia 2011 roku, tym samym wobec braku zapłaty odprawy emerytalnej pozwany pozostawał w zwłoce od tego dnia. W tym miejscu zauważyć należy, że odsetki z tytułu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia za pracę, które stosuje się odpowiednio do odprawy emerytalnej, przysługują pracownikowi za czas opóźnienia także w części, od której pracodawca odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 roku, III PZP 18/02, opubl. OSNP 2003/9/214). Mając na uwadze fakt, iż powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji opóźnienia pozwanego w wykonaniu zobowiązania na rzecz powoda, a co za tym idzie należne powodowi były odsetki od nieuiszczonej kwoty 1285 zł od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty. Z kolei termin płatności odsetek od kwot uiszczonych ratalnie przez pozwanego na rzecz powoda Sąd ustalił od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty rat zgodnie z potwierdzeniami przelewów tj. od kwot: 975,80 zł do dnia 17 maja 2013 roku; od 975,80 zł do dnia 04 czerwca 2013 roku; od 975,80 zł do dnia 18 czerwca 2013; od 975,80 zł do dnia 10 lipca 2013 r.; 975,80 zł do dnia 15 lipca 2013 r. oraz od 975,80 zł do dnia 30 lipca 2013 roku o czym Sąd **orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.**

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie fakt, iż w pełni zasadnym, wobec bierności pozwanej w wypłacie odprawy emerytalnej, było wytoczenia przedmiotowego powództwa. Okoliczność, iż pozwana zaczęła regulować na rzecz powoda nie miała żadnego znaczenia, szczególnie że dokonano tego po wytoczeniu powództwa. Z tych też względów o kosztach procesu Sąd orzekł mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu z art. 98 k.p.c., który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zważywszy na fakt, że powód wygrał w całości Sąd utrzymał w tej części nakaz zapłaty. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego - 1200 zł Sąd ustalił na podstawie

(§ 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) o czym **orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.**

Odnosząc się do opłaty sądowej Sąd, biorąc za podstawę art. 100 k.p.c. i art. 113 ust.1 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz.1398), nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 63,00 zł tytułem zwrotu ¼ części opłaty stosunkowej od pozwu (art. 19 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 28 pkt. 3), od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, w tej części utrzymał nakaz zapłaty punkt I wyroku. Wobec omyłkowego nie pobrania od strony pozwanej opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty

w postępowaniu nakazowym w wysokości 187 zł (250 x $\frac{3}{4}$) stanowiącej $\frac{3}{4}$ części opłaty od pozwu (art. 19 ust. 2 w zw. art. 28 pkt. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z uiszczą) Sąd konwalidował omyłkę i nakazał pobrać od strony pozwanej brakującą część opłaty o czym **orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.**